

det her, men selvfølgelig også i forhold til at sikre, at befolkningerne i de lande får en tilværelse, som gør, at de har lettere ved at stå imod. Så jeg tror, at der er en lang række af de her processer, som er helt afgørende i forhold til det internationale samarbejde, for en lang række af de ting, som OSCE beskæftiger sig med, er grænseover-skridende.

Hvis jeg skulle trække et emne frem, som jeg synes man måske skulle gøre mere ud af – men det er selvfølgelig ikke første gang, vi trækker det frem – er det hele diskussionen om brugen af tortur og lignende metoder, som stadig væk er til stede i OSCE-lande, når man kigger dem efter i kørtene. Det er selvfølgelig ikke acceptabelt, og det er selvfølgelig noget, vi skal blive ved med at påpege og rette opmærksomheden mod.

Med de ord og de bemærkninger vil jeg også gerne takke for redegørelsen.

Kl. 14:32

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Og så går vi over til fru Helle Sjelle som ordfører.

Kl. 14:32

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Først og fremmest en stor tak for redegørelsen om arbejdet i OSCE i det forløbne år. Desværre er der, som flere har været inde på her i dag, nok ikke mange, der kender til organisationen OSCE, og det er egentlig ganske ærgerligt, for OSCE varetager jo en række internationale funktioner, som de fleste næppe ville være foruden. Den har rødder helt tilbage til begyndelsen af 1970'erne og tager sig af sikkerhedspolitik i bred forstand.

Ud over at tage sig af den traditionelle militære sikkerhed fungerer OSCE også som et forum, hvor de mange medlemslande – ikke mindre end 56 – diskuterer økonomisk, miljømæssig og ikke mindst menneskelig sikkerhed. Det sidste inkluderer demokratisering og menneskerettighedsbeskyttelse, og det mener vi Konservative er af helt afgørende betydning. Vi synes, at OSCE på mange måder er en unik organisation, fordi dens medlemmer tæller lande på hele den nordlige halvkugle, og fordi den dækker så mange vigtige områder. Den er et forum, hvor bl.a. store og vigtige lande som USA og Rusland mødes for at drøfte alt fra nedrustning til menneskerettigheder. Det er en af OSCE's styrker, og dem vender jeg tilbage til.

En af svaghederne er selvfølgelig, at det af og til kan være vanskeligt – og det kan man jo godt

forestille sig – at nå til en bredere enighed, men vi Konservative mener, at styrkerne kompenserer for svaghederne ved OSCE. Det er vigtigt, at vi forsøger at skabe orden og samarbejde på det internationale niveau, der i alt for lang tid har været præget af kaos og konflikt.

En af svaghederne er så, som jeg nævnte før, at de mange medlemslande ikke altid har lige nemt ved at nå til enighed. Og det er Rusland jo desværre blevet det fremmeste eksempel på. Siden 2007 har Rusland ikke deltaget i CFE-traktaten. Den er ellers særdeles vigtig og blev ratificeret i både Øst og Vest, allerede inden Sovjetunionen faldt sammen. Den indebærer bl.a., at medlemslandene skal udveksle oplysninger om deres arsenal af konventionelle våben, og er dermed afgørende for den militære sikkerhed.

Et af de andre områder, hvor Rusland blokerer for væsentlige beslutninger, er samarbejdet om de sikkerhedsmæssige følger af klimaforandringerne, og her er det ellers lykkedes det finske formandskab at overtale selv USA. Men vi Konservative mener, at når det kommer til stykket, er det bedre at føre dialog med Rusland end at isolere landet, og her er OSCE et helt oplagt forum.

Heldigvis har organisationen efter vores opfattelse som sagt flere styrker end svagheder. Trods de uenigheder, der sidste år især prægede den militære dimension, fortsatte det gode samarbejde nemlig på en lang række andre områder, og jeg vil i dag fremhæve tre af dem.

For det første blev dialogen mellem Øst og Vest forbedret på menneskerettighedsområdet; her blev landene bl.a. enige om at styrke OSCE's indsats i forhold til menneskerhandel og om en vedtagelse med fokus på demokrati og menneskerettigheder. Selvfølgelig er sådan en vedtagelse også symbolsk, men vi Konservative tror på, at også ideer og ord er med til at skabe holdningsændringer. Det så vi tydeligt i forbindelse med afslutningen af den kolde krig, så hvorfor skulle det ikke også i dag gøre sig gældende i de OSCE-lande, hvor menneskerettighederne fortsat krænktes?

For det andet var der langt flere af de mange ministre fra medlemslandene, der deltog i ministerrådsmødet i december sidste år, end der har gjort i den senere tid, og det synes vi også er et tegn på den øgede samarbejdsvilje. Uanset hvor meget eller hvor lidt medlemslandene kan blive enige om, tyder det godt for fremtiden, at ministrene i hvert fald prioriterer det, og at de trods